

III. rész

Darth Travis Haragja

3. fejezet

Az Erő Nagyjai

Egyedül szelve a kozmosz végtelenét, féktelen haragjának és eget rengető bosszúvágyának örvénylő tengerén úszva. Hetek óta így járta az űrt Travis, kicsiny hajója, a Hammer of God fedélzetén, mely oly sokat látott már az évek folyamán. Volt már csempészhajó, segített már zsoldosokat, bujdosó síthekeket, gyűjtöttek már vele flottát, vitték már csatába.

Most azonban egyetlen célt szolgált, Travis egyetlen megmaradt célját. Először lányát akarta megóvni társaitól és az élet megannyi viszontagságától, miközben hatalmas seregével meghódítja a galaxist, létrehozva a saját birodalmát. Melyről már aznap lemondott Vante'qua templománál, hogy Lizara élhessen, s feltámadását követően is csak ez érdekelte.

De elbukott, a neutóliai, kinek még most sem tudja, nem is sejti kilétét, vagy a hollétét, elragadta tőle. Attól a naptól csak meg akarta bosszulni lánya halálát, fel akarta perzselni a fél galaxist haragja közepette, de aztán jött Rea. A lány, kit maga az Erő szánt tanítványának, s ő bolond az ő tanítását választotta és megkímélte Rylothot, megkímélte a Galaxist.

S már késő bosszút állnia Lizért, nincs már lehetősége a megtorlásra, éppen ezért csak egyetlen dolog maradt neki, mi igazán számított, hogy tovább vihesse a Sith vérvonalát. Újabb, még tán nála is erősebb személyt állítson a helyébe, de mostanra a sors már ezt is elragadta tőle, de neki még nem volt késő megbosszulni halálát. Mely már az egyetlen dolog volt, mi igazán számított Travisnak, hogy a kezei közt tarthassa Sidis koponyáját.

De ehhez meg is kellett találnia.

Általában, ha olyasvalakit keresett, ki maga is méltán él e mindent körülvevő, misztikus hatalommal, elég csak rápillantania szemeinek sárgásan izzó tekintetével a csillagtérképre és már könnyedén rátalál. De most hiába koncentrált, éktelen haragja bármennyire is hajtotta most, töltötte el erővel, eltökéltséggel, sehogyan sem lelhetett rá Sidisre.

Mintha egyszerűen felszívódott volna a galaxis színéről, hiszen nem hogy a tartózkodási helyéül szolgáló csillagra nem tudott rámutatni, de még a kérdéses csillagködre, sőt, még a csillagok áradatának azon kavargó örvényére sem, hol régi barátjából lett ádáz ellensége tartózkodott. Mindez a férfi roppant csillaghajójának, a Demetreusnak köszönhető.

Az akörül húzódó energiamező, mely az idő kerekén végigsöprő hullámtól oltalmazta annak idején, több mint 10 ezer évvel ezelőtt, tökéletesen elrejt minden nyomát bármely erőhasználónak, aki csak a fedélzetére lépett. De csak addig, amíg ott is tartózkodik, márpedig Sidis is ember, akárcsak Travis. Nem rostokolhat örökké egy csillaghajón, ugye?

Ekképp elmélkedett Travis a kozmosz végtelenét szelve hajójával, miközben egy különös rezgést tapasztalt az Erőben, egy néma sikolyt mely egy bizonyos személy jelenlétét suttogetta füleibe, ugyanis ismételten igaza volt csavaros elméjének. Valamiért, legyen az bármily fura indok vagy fondorlat, a sith elhagyta hajóját, most már tisztán érezte jelenlétét.

S a hatalmas galaxis parányi térképének az egyik terminál felett lebegő hologramjára irányozva tekintetét mindenre rálelt, mi megmaradt neki. Pontosan tudta, hogy hol, melyik részén tartózkodott most ellenfele a mindenségnek, érezte a csillagköd helyzetét elméjében, valamint pontosan ismerte már a kérdéses bolygó helyzetét, és már ujjai heves mozdulatai közepette fáradozni is kezdett a planéta pontos koordinátáinak beírásán, hogy mi hamarabb útra kellhessen. Ezúttal nem lesz szánalom, vagy kegyelem.

Most nem fogja elemelni karját fényszablyája felől a saját léte, vagy bármi egyéb életének érdekében, s nem lesz szerencse, vagy a sors bármely különös húzása, mi megállíthatná. Ő nem fog megállni, nem ismer majd kegyelmet útja során. Nem, amíg Sidis lélegzik, míg a helyén van koponyája. Ha már kioltotta Rea életét, méltán fizessen is meg érte.

Haragja pedig nem ismert határokat, tisztán érződött, szinte átjárta a Hammer of God fedélzetét, ahogyan a kicsiny cirkáló tovatűnt a csillagok áradatában egy eddig ismeretlen táj, az űr még csak fel sem fedezett régiói felé. Travis nem értette, hogy mit kereshet ott bárkit is, vagy, hogy biztonságos-e az oda út az ismert hiperútvonalak mentén, de nem is érdekelte.

Csak bosszúja lebegett szemei előtt semmi más, mint az élete során megannyi elszenvedett esemény fájdalmas emléke, mely most szinte egyként tornyosult benne, mintha minden egybe kovácsolódott volna, s most egyenesen Sidis felé záporozna minden gyűlölete.

Felkelő nap virradt Dubrillion egyik fényűző nagyvárosa felett, mely futurisztikus látványt nyújtott az újonnan érkezők számára, már ha bárki is lett volna, aki a galaxis megannyi zuga közül épp ide vágyódott volna a megannyi turista látványosságként szolgáló planéta helyett. Travis éppen ezért is választotta rejtekéül annyi évvel ezelőtt.

És nem is lehetett oka bármi féle panaszra, hiszen alaposan meg tudta húzni magát errefelé, az a bádogdobozféleség a szomszédos felhőkarcolóban, melyet az ottaniak lakásnak, jómaga pedig otthonnak nevezhetett, minden szempontból tökéletes volt számára. Elég nagy volt és falai is éppen elegendő vastagsággal rendelkeztek, hogy titkon a mindent körülölelő Erő használatát tetszés szerint gyakorolhassa, de elég kicsi, hogy senkit se érdekeljen.

Maga a környék, a szomszédok személye pedig nem volt érdekes, legalábbis jómagát nem érdekelte különösebben a mellette élő csempészek és kisstíliű bűnözők egész sora, elvégre nem jelentettek számára fenyegetést. Ha pedig mégis belekötött volna valaki, az Erő még a legcsekélyebb mértékben sem észrevehető használata mellett könnyedén móresre taníthatta támadóit, hiszen sosem egyedül, mindig csapatosan indultak ellene, a mai nap kivételével.

Ma ugyanis, miközben a szomszédos felhőkarcoló áporodott fogadójában itta a szokásos, emberi fogyasztásra nem éppen alkalmas italát – neki még megfelelt és kedvelte az ízét – egy jókora trandoshi lépett egészen közel hozzá, majd undorító sziszegése és nyálcsorgatása közepette verte ki a poharat a sith keze közül, ki csak meglepetten nézett vissza rá indulatától most már sárgásan izzó tekintetével, melyet rettegett látvány kísért fémes maszkja által.

Ugyanis már ekkor sem akarta nyilvánosan mutatni elcsúfított arcát, öltözete ugyan egy ágról szakadt szerencsétlen látszatát keltette, de nem látszott ki alóla túl sok minden a száját és haragos tekintetét leszámítva, melyre az agresszor jó ízű nevetés formájában reagált.

- Mi lesssz vénember? Gyere csszak, mutassszd mit tudsssz! – sziszegte fenyegetően fölé tornyosulva izmos testalkatával, Travis pedig már csak azt találgatta, hogyan is oltsa ki életét. Melyet tán még Jediként is megtett volna, hiszen ha valaki, akkor ez a szerzet még csak meg sem érdemelte, hogy az éltető levegőt lélegezhesse.

Kardját nyilván nem ránthatta elő, mely most rongyai közt bújt meg, s az Erőt sem hívhatta segítségül, de nem is kellett neki. Csupán felugrott székéről, melyen korábban oly biztosan látszott ülni, majd a gyíkszerűség érdes öklét elkapva kezdte szorítani markát, melynek erős szorítása közepette egyre csak recsegték, ropogtak támadója csontjai, mígnem az térdre rogyva találta magát előtte, keservesen üvöltve fájdalmában.

Ugyan már megnyerte a harcot, de koránt sem érezte, hogy elérkezett volna a vége. A már korábban lefoglalt széket a magasba emelve irdatlan erővel vágta azt a keskeny, fémes lábainál fogva, majd zúzta össze a trandoshi fejét egyetlen csapással, ki most holtan dőlt a kicsiny kocsmá poros padlójára, megannyi döbbszó pillantás által övezve.

Csupán egyetlen, elégedett pillantás kivételével.

Az alig húsz éves Shia Veld, ugyanis már régóta sejtette, hogy Travis jóval több annál, mint egy ágról szakadt vénember. Most pedig már egyértelműen megbizonyosodhatott róla az alig 3 kredit árán rávett félnótásnak köszönhetően, ki most holtan hevert az orruk előtt. Felismerte a jeleket, a tekintet, az agresszivitást, melynek fellelésére tanították mesterei. Végre, több éves talányok és töredékes foszlányok közti sodródás után rálelt egy igazi sithre.

De ez koránt sem volt elég bizonyíték, hisz nem érzett fellelhető zavart az Erőben, nem láthatta fényzabljáját, s még csak egy kósza szikra sem hagyta el a férfi ujjhegyeit. Egyszerűen túl tökéletes volt álcája, hogy bárki is elhiggye vélekedését, vagy bármit is tegyen ez ügyben. Ezért merész lépésre szánta el magát kékesen izzó fényzabljája előrántása

közepette, ugyanis egyedül szándékozott szembenézni vele, amikor sejtelve sem volt a sith erejéről, vagy bármi egyébéről. Akinek meglehetősen berozsdásodhattak érzékei, ha ez idáig sejtelve sem volt a tőle alig pár asztalnyira ülő jediről. Vagy talán nem csak a Sith tudná ily mesterien elfedni kilétét az univerzum megannyi élőlénye elől?

Ez szintén nem érdekelte Travist, most ugyanis mindennél fontosabb volt mihamarabb leszámolni az ifjúhölgygel, bármennyire is díjazta tudatlanságából és puszta dicsvágyából fakadó bátorságát. Ha tovább adja felfedezésének hírét nem lesz hely, ahol megbújhatna, nem tud majd hova húzódni üldözői elől. Vagy az ő, vagy Shia élete szakad most félbe.

Éppen ezért most elmaradtak a formások, a megannyi üres szavakon alapuló fenyegetés, az utolsó Sith nagyúr azonnal jobb kezébe vette fénykardját, majd annak vörösesen izzó pengéjének kibontása közepette rontott neki ellenfelének, néhány röpké kardcsapás erejéig, amikor is tudatosult az ifjúban, hogy ég és föld a különbség kettejük közt.

Shia már most, pár pillanat elteltével is alig tudta védeni magát a mind hevesebben támadó sith ellenében. és hamar rájött, hogy kénytelen lesz megfutamodni, s már csak a megfelelő alkalomra várt egyre cikázó kardjaik közepette, amikor is egy váratlan fordulat érte az egyik erőteljes csapás formájában, miközben már épp futamodásnak eredt volna.

A penge ugyanis csak centikre suhint el karja fölött, kettészelve a csuklójára csatolt kommunikátorát, majd pedig fényszablyáját, ezzel eldöntve meglehetősen rövid párbajukat, s Travis már épp halálra készült volna sújtani ellenfelét az Erő szikráinak örvénylő áradatával, amikor is Shia egy éles fordulat után rohanni kezdett, majd kivetette magát az egyik ablakon.

A helyiségben tartózkodók pedig döbbenten bámulták, ahogyan a megannyi üvegszilánk felhasította a lány finom bőrét, mikor tovatűnt a mélységben, majd újabb meglepetés érte őket. Travis ugyanis gondolkodás nélkül utána vetette magát...

Vajon mit talál majd? Mi heverhet a túloldalon, amely ilyen fontos lehetett számára? Mi lehet Mortis kulcsa? – kavarogtak a kérdései Sidis elméjében, ahogyan ezen Isten háta mögötti hely ősi katakombáinak járta folyosóit a szinte teljes sötétségben. Tudván, hogy mindezen kérdéseire a válasz már nem lehet messze oly sok fáradozását követően.

Az egész még akkor kezdődött, mikor rátalált a Demetreusra, melyen egy lelket sem talált, mintha mindenki elhagyta volna fedélzetét egy ádáz csata folytán, majd sosem térhettek vissza rá a hajó gyakori ugrásainak köszönhetően, melyet akkor még csak nem is ő vezérelt. Egészen addig, míg Synthia meg nem jelent előtte mindenféle zagyvaságot hebegve arról, hogy örül a visszatértének és már régóta várta már azt. Több mint 10 eonon át.

De ennek látszólag semmi értelme sem volt s annak sem, hogy miért adta át magát a hajó teljes egészében a különös párbeszédet követően, legalábbis addig, míg egy különös holttestre nem lett figyelmes a vezérlő közelében, mely már testalkata és ruházata alapján is rendkívül hasonlított rá. Ezen felül egy és ugyanazt a kardot találta markában, melyet ő is hordott és hord is jelenleg, de mégis csak sejtette a teljesen nyilvánvalót.

Később, mikor már a hajó jelentéseit olvasgatta akaratlanul is ráébredt a szörnyű igazságra: ő volt az, de nem innen, hanem egy másik idősíkból, egy alternatív valóságból, hol már járt Mortison. Viszont arról sejtelve sem volt, hogy mégis mit takar ez a név és miért volt olyan fontos az akkori önmaga számára, hogy meghalni is hajlandó volt érte.

De hamarosan megtudhatja. Ugyanis még a jelentések közt kutakodva ébredt rá, hogy a távoli jövő volt az, hol már minden esemény megtörtént, mi most is zajlott csak merőben más végkifejlettel, melyek néhány évtizeddel e napot megelőzően jelentkeztek először, majd minden teljesen más fordulatot vett, ahogy fordult az idő megjósolhatatlan kereke.

Viszont Mortis látszólag véletlenszerű felbukkanásai nem változtak, s ugyan az algoritmus, mellyel minden egyes tartózkodási helyét meg lehetett határozni akkori önmagával halt. Azonban néhány hely, ahol ezen misztikus hely előbukkant a kozmosz végtelenéből, már benne volt csillaghajója roppant adatbázisában, és legközelebbi épp holnapra volt kitűzve. De

az azt követő adatsor már csak 47 évvel későbbi dátumot jelölt, melyet egyszerűen nem volt hajlandó kivárni, hiába volt szinte örökéletű. Most kellett oda mennie.

A gond csak az volt, hogy teljességgel hiába menne oda, a látszólag mesterséges felépítésű bolygóféleséghez, sehogyan sem érzékelhetné, mint azt az adatok közt találta. Ugyanis egy kulcs is kellett, egy jeladó, mely a nélkül is láthatóvá – és egyben elérhetővé – teszi a helyet, hogy az ott lévők azt akarnák. S hála az égnek akkori énje is örökölte fontoskodását.

Pontosan leírta, hogy itt találja, amit keres.

És közel fél órás mászkálást és hosszú percekben át tartó keresgélést követően csakugyan rálelt az ősi építmények földalatti kuszasága között e parányi szerkezetre, mely még tenyerében is könnyűszerrel elfért és mindössze egyetlen kapcsoló volt rajta. Igaz, jóval nagyobbak képzelte ezt, hiszen olyan nagy jelentőséggel rendelkezett.

De legalább a működésén nem kellett túl sokat agyaltania, úgy tűnik a civilizáció, mely létrehozta, vagy talán csak átmenetileg birtokába vette – hiszen, ha a jeladó működött, akkor biztosan el is mentek oda – a saját, már bizonyára bekövetkezett halála utáni fajokra is gondolt tervezésekor. Bizonyára a kapcsoló lenyomásával aktiválódott a jel.

Azonban különös látványra lett figyelmes a sötét, romos folyosókról való kijutását övező pillanatnyi öröme közepette, ugyanis koránt sem volt olyan egyedül e félre eső, a galaxist jelenleg benépesítők által még felfedezetlen, erdős bolygón. Már Travis is utol érte.

Ki most fényszabalyja vörösen izzó pengéjét éles szögben a sűrű fű által borított talaj felé fordította, s az már csak centikre volt a humusztól, alaposan megperzselve a keskeny fűszálakat, miközben a férfi Sidis felé emelte lelkének minden gyűlölete által táplált sárgásan izzó szemének mind hevesebb tüztét. Egyértelműen látszott, hogy helyben ki akarja oltani a korábban szinte testvérének tartott személy életét.

- Most megfizetsz, mindenért! – kiáltotta Travis, majd záporozó léptei kíséretében, indulatai által mind erősebben hajtván közeledett Sidis felé. A férfi azonban meg sem rezgett ennek láttán. Egyedül azt nem értette, hogy mégis mivel vívta ki egykori társa haragját, de ez nem is volt lényeges. Csupán halálnyugalommal állt néhány pillanat erejéig, amíg Travis elég közel nem került, hogy méltán felelhessen fenyegetésére.

S mikor már csak két lépésre járt tőle ez gyors mozdulattal rántotta elő hajlított markolatú fényszabalyját baljával, majd egy erőlkést indított útjára másik kezével, mely teljesen felkészületlenül érte az iránta érzett féktelen gyűlölete által táplált Sithet, ki most a másodperc törtrésze alatt repült hátra majd vágódott neki a mögötte húzódó ősi épület romos falának eredeti sebessége jó néhányszorosának kíséretében, majd zúzta össze azt hátával.

Most pedig nem tudott csak úgy felpattanni, mint korábban, Talen esetében, koránt sincs akkora különbség a kettejükben lakozó Erő közt, mint az ő esetében. Sidis van olyan erős, mint ő, és erre most igen fájdalmasan kellett rájönnie.

- Lám, lám, úgy tűnik alaposan elhagytad magad – jelentette ki Sidis gúnyosan, széles mosolya kíséretében, ahogyan Travis szép lassan feltápázkodott a talajról, majd az Erő heves szikráinak kíséretében felelt a törtétekre, melyek most haragosan záporoztak a férfi felé, ki könnyedén elnyelte azokat pusztá tenyerével. Még csak a kardját sem kellett használnia, de még mindig azt remélte, hogy nem is kerül sor rá. – Velem nem számolsz le ilyen könnyen, Travis. Azt javaslom, ereszd le a kardod és sétálj el, amíg megteheted.

- Sohaaa! – kiáltotta Travis torka szakattából, majd rontott rá ismételt, féktelen gyűlölete által hajtván heves kardcsapásokkal sújtott éles szögben ellenfelére, aki könnyű szerrel háritotta azokat, legalábbis eleinte. Sidis úgy hitte, hogy a sith nem ellenfél számára, amíg ily módon vakítják el indulatai és ebben még igaza is volt, hiszen mindketten akkor nyújtják legjobbjukat, ha megőrzik nyugalmaikat s teljes egészében koncentrálnak az Erő sugallatai által szabott ösvényre, s ez meg is volt részéről. De a felülről egyre záporozó kardcsapások

koránt sem voltak olyan nyersek és durvák, mint látszottak, rendszer volt a szinte átláthatatlan káoszban, minden egy megtévesztés részét képezte. Ugyanis Travis már akkor észhez tért, mikor az érdes köveket hasítottá darabokra kemény hátával. Átejtette az ellenfelét.

S neki annyira meggyőződése volt, hogy még mindig vérben forog Travis szeme, hogy szinte már nevetve háritotta a felülről, éles szögben érkező csapásokat és már túlságosan is belelendült mozdulataiba, hogy még idejében észrevehesse: a következő kardcsapás már oldalról érkezett, túl későn, hogy saját hajlított markolatú fényszablyájának vörösen izzó pengéjével válaszolhasson a fenyegetésre, hátrébb kellett ugrania előle.

És minél hátrébb szorult, annál kevesebb tere maradt a szűk katakombák bejárata felől közeledve és minél szűkösebb téren vívtak, Travis annál veszélyesebb volt, hiszen még pár lépés és képtelen lesz elugrani a Sith sebesen cikázó pengéje elől, melyek olyan gyorsan és váratlanul érkeztek, hogy csak elvétve tudott támadni védekezése közepette. Éppen ezért neki hatásos, erőteljes támadások kellett, ha felül akart kerekedni ellenfelén.

Azonban még csak nem is volt lehetősége rá, Travis kezdettől fogva előre látta az egészet, mint akárcsak ellenfele sajátjait, a távrolól látszólag hevesen záporozó kardcsapások átláthatatlan záporából álló párbaj számukra olyan volt, mintha csak két veterán sakkjátékos küzdelme lett volna. Előre látta ugyan Travis szemből irányuló, erőteljes csapását, de arra csak egyetlen létező válasz létezett, mégpedig saját pengéjével állni a mellkasa felé közeledő kard útját. Viszont a sithnek esze ágában sem volt elrántani fegyverét, majd egy újabb merész csapással próbálkozni, ehelyett minden erejével nekifeszült, s Sidis felé tolta azt.

Kinek egyre feszültek izmai, ahogyan teljes erejéből, mindent beleadva próbálta szinte kétségbeesetten megállítani a mellkasa felé egyre közeledő fénykardot, de képtelen volt rá. Bármekkora is volt benne az Erő fizikai felépítése, vékony testalkata most döntő hátrányt jelentett a nála a jóval robosztusabb izomzatú ellenfelével szemben, és ez már most kiütközni látszott, ugyanis Sidisnek hátrálnia kellett, hogy ne érje mellkasát a vörösen izzó penge.

Travis ekkor meglátta a tökéletes alkalmat s most már nem csak karjával, hanem lábainak teljes erejével is nekifeszült, mind sebesebben hátra kényszerítve ellenfelét, egészen, míg annak háta neki nem feszült az ősi kőépítmény bejáratának tömör, már mindenféle zöldellő növény által benőtt falán egy hangos puffanás keretében. Így már elég mélyen volt a szűkös kőtömbök közt, hogy a férfi ne tudjon elugorni lézerkardjának hajmeresztő csapásai elől.

S ezzel az aprócska, de mégis sorsdöntő ténnyel ő is tisztában volt, de sehogyan sem tudott szabadulni látszólag vert helyzetéből és gyorsan ki kellett találnia valamit, ha el akarja kerülni sorsát. De csak egyetlen ötlete volt, ami működhetett volna, viszont ahhoz még idő, hosszú percek kellett és addigra rég vége lesz már. Hacsak nem sikerül nyernie valamicskét.

Elérkezett az idő némi kérdezősködésre.

- Mégis mit csinálsz, Travis? Egy oldalon állunk! – kiáltotta fennhangon, miközben keservesen próbálta feltartani az egyre közeledő pengét, mely egyszer csak megállt, a válasz erejéig. Tudta, hogy így szeret végezni ellenfeleivel, még egyszer utoljára felidézve sebeit.

- Megölted őt! Megölted Reát! – hangzott az egyenes válasz, majd valami irdatlan erővel kezdett ismét feszülni a vörösen izzó penge, miközben heves szikrák hányása közepette tolta szép lassan a másikat is Sidis mellkasa felé.

- Kit? – felelte elterelésképp, de tényleg fogalma sem volt az egészről. Úgy tűnik, két legyet üthet egy csapásra ezen kérdésével, ugyanis szerette volna tudni, hogy most mi a fenéért kell harcolnia a puszta létéért.

- Végeztél a tanítványommal, ő volt az Erő választottja! Eljött a pillanat, melyre száz esztendőnél is többet vártam, ahogyan a Mester elmondta. Te pedig elvetted tőlem, ahogyan én most az életedet!

- Nem hinném – jelentette ki Sidis gúnyos mosolya közepette a szelíd báránnyelűk által tarkított égre pillantva sárgásan izzó szemének önelégült tekintetével. Travis nem érezte,

hogy mi van mögötte, de tudta, hogy nem is érezhette. Éppen ezért hátra fordult, csak azért, hogy a nagy semminek lehessen az első számú szemtanúja.

Mikorra visszafordíthatta volna tekintetét, folytatva támadását, Sidis minden csepp erejét beleadva lökte most arrébb, de csak egy röpke lépéssel. Viszont ez épp elegendőnek bizonyult számára, hogy fordíthasson a harc ingatag mérlegén és a meglepetés erejét kihasználva most ő kezdjen mind hevesebben cikázó kardjaik tánca közepette támadni, egyre hátrébb szorítva a csel hatására még most is döbönt ellenfelét. Végül elég közel, hogy egérutat nyerhessen.

És miközben sebesen záporozó léptei közepette suhant el Travis mellett újfent a romos épületek közti tisztásra érve, egy csillaghajó tűnt elő látszólag a semmiből, nem sokkal Sidis előtt, aki nem teketóriázott túl sokat és azonnal felugrott annak tetejére, mely alig öt méterre húzódott felette. Travis még életében nem látott ilyen zömök, fekete hajót, bizonyára a Demetreus roppant hangárjában sorakozó megannyi kisebb űralkalmatosság egyike lehetett.

Habozás nélkül utána vetette magát.

Ezzel most már a zöldellő, mégis lakatlan planéta légkörét emelkedése közepette sebesen hasító fregatt tetején folytatódott ádáz küzdelmük. Az egyre ritkuló levegő és a mind gyorsabban süvítő szél dacára pedig nem, hogy csökkent volna intenzitása, de egyre hevesebben cikáztak, majd ezernyi szikárt szórva feszültek egymásnak fényszabályaik éles csapásaik folyamán. Ugyan a kicsiny hajó sem számított túlságosan nagy csatamezőnek, nem is kellett annak lennie, Sidis hamar eldönteni szándékozott a küzdelmet erőlkései heves zápora kíséretében, melyeket a Sith alig tudott kerülgetni az ívelt, sötét tónusú burkolaton való egyensúlyozása kíséretében, miközben még vívását is folytatnia kellett.

Ellenfele ugyanis jóval beljebb állt, stabilan tartva magát szerény bárkájának tetején és maradéktalanul ki is használta előnyét, nem is tellett sok időbe, hogy az egyik erőlkése meghozza a hatását és Travis megcsússzon a sikamlós burkolaton kikerülését követően, majd a fizika törvényeinek értelmében egy szempillantás alatt tűnjön tova a talaj lábai alól. Még szerencse, hogy ha egy kézzel is, de fogást tudott találni az egyik illesztésen.

Viszont kizárt, hogy Sidis hagyja, hogy csak így felhúzza magát, bármennyire is tartotta társának, barátjának korábban, ma egy csapásra minden megváltozott. S látta a Travis szemeiben égő bosszú tüzét, tudta, sosem állna le.

Tehát nincs választása, mindenképpen meg kell ölnie a Sith sötét nagyurát.

- Te sem tennél mást – jelentette ki közömbösen, de mély szomorúsággal szívében, majd egy jól irányzott rúgással kitépte a kezéből a burkolat azon parányi elemét, min eddig kapaszkodott, majd némán figyelte, ahogyan egykori barátja tovatűnt a mélységben.

A két sikló hevesen cikázott Dubrillion ezen fényűző városának felhőkarcolói közt a délutáni forgalom tengerében. Shia kétségbeesetten próbálta lerázni üldözőjét, azonban Travis szinte kanyarról kanyarra, kormányozdulatról kormányozdulatra közelebb került hozzá a hajsza kezdetén kölcsön vett siklójával, de a Jedi is hasonlóképp jutott hozzá sajátjához. Azzal az apró különbséggel, hogy annak még életben voltak ártatlan utasai.

Azonban a Sith nem engedhetett meg ilyesfajta luxust jelen körülmények közt, még azt a pár másodpercet sem engedhette meg magának, mialatt kiteszi az eredetileg bent tartózkodó férfit az egyik platform közelében. Egyébként sem volt túl szimpatikus számára, talán a világnak még jobb is lesz nélküle, vagy a Jedi nélkül, kivel most végezni készült.

Ekkorra ugyanis siklói már szinte karnyújtásnyira voltak egymástól és ezen tény tapasztalván Travis felnyitotta siklója tetejét, majd fénykardjának vörösösen izzó pengéje kibontásának közepette szökkent fel annak tetejére, miközben már csak a pusztá Erő segítségével kormányozta gépét. Már csak egy röpke pillanat és ellenfelére ronthat.

Legalábbis csak ronthatott volna, de Shia halálfélelme és merő kétségbeesése közepette az utolsó pillanatban elrántotta járműve botkormányát, de ezúttal elfelejtett kinézni annak

vékony bablakán. Ugyanis épp ekkor, e végzetes pillanatban egy másik, zöldes árnyalatú sikló is elhaladt mellette és már csak későn pillantotta meg azt rémült szemeivel.

Travis pedig széles mosollyal szörnyű sebek által szabdalt arcán figyelte, ahogyan a két légisikló izzó lángcsóváik közepette zuhant alá a délceg felhőkarcolók több száz méter magasan tornyosuló tetőik szintjéről a füves talaj felé, majd csapódtak bele éktelen lárma és jókora robbanások közepette. Ugyan már odafentről is látszott, hogy itt nem lehetnek túlélők, de a Sith mindenképpen meg akart bizonyosodni sejtése igazáról.

S abban ugyan igaza volt, hogy Shia Veld, az életére törő jedi már nincs az élők sorában, de miközben egy gyors szemlélést követően megkönnyebbültsége és nyugalma visszanyerése által magasztos lépteinek kíséretében távozni készült újonnan „szerzett” siklóján – hiszen már semmi más dolga nem volt, csak egy másik városba költözni és a szokásosnál is jobban meghúzni magát, amíg le nem csillapodnak a dolgok, mint az már oly sokszor megtette – egy gyermek keserves sírására lett figyelmes. Nem is törődött vele, eleinte.

- Nem hagyhatod ott, Travis! – visszhangzott őt már oly régóta, Iwo halála óta kísértő jedi énjének hangja elméjében. Azzal mit sem törődve indult volna tovább, mint azt már minden egyes alkalommal tette, mikor az egykori Tyron felszólalt gondolatai közt. De most mégsem tehette. A szívében eddig fölényesen domináló Sith elveszteni látszott a csatát.

Éppen ezért leült a finoman záporozó esőben, mely már teljességgel eloltotta a tüzeket, majd pedig lázas töprengésbe kezdett, mialatt két énje megvívta a már előre eldöntöttnek látszó harcát és csak várt és várta hosszú, már szinte végtelennek tűnő órákon keresztül a gyermek éktelen sírása közben, mely mindennél jobban idegesítette.

Végül úgy döntött, szemügyre veszi a gyermeket, hogy egyáltalán érdemes, méltó-e éltére. Majd rövidesen kiemelte a vizes rongyokba tekert, anyja összeégett kezei közt tehetetlenül üvöltöző csecsemőt, – bizonyára a saját testével oltalmazta az asszony – s ekkor különös dologra lett figyelmes az alig két éves lányt kezei közé emelve. Az Erő néma sikolyai, halk zörejei egyértelműen jelezték számára, hogy a gyermeket átjárja ez a misztikus energia.

A lelkében mindedig hevesen dülő párbaj két énje közt ekkor hirtelen elcsendesedett, békejavaslatot látszottak nyújtani felek, mely azonnal körvonalazódott tudatában. Meghagyja a lány életét, sőt mi több, ő maga fogja felnevelni, de végül több lesz egy egyszerű lánynál. Idővel a tanítványául fogadja és igaz sithet farag majd belőle, még ha nem is hallotta az Erő szavát, de mégis félelmetes erejű utódja lesz egy napon, ha nem is szán neki örök életet.

Mivel sehogyan se tudott dűlőre jutni lelkének ezen két, merőben más fele közt, ez volt az egyetlen megoldás, mely kínálkozott jelen helyzetében, de legalább már most minden világos vált számára ezzel kapcsolatban. A jedi énje szerető apjaként, a benne élő sith pedig alapos mesterként szolgál majd élete folyamán, valamint más körvonalazódott benne, ahogyan megindult Lizzel – hiszen csavaros elméje, már ekkor felvetett egy teljességgel elfogadható nevet – a szomszédos város felé. Mától véget ért a bujkálás, érkezett a már oly rég óta a galaxis meghódítására és saját birodalmának létrehozására szolgáló tervének kezdete...

A Hammer of God kifinomult álcázása és közvetlenül magányos útja előtt továbbfejlesztett robotpilótájának köszönhetően, – mely egy képzett pilóta ügyességével tudta manőverezni hajóját, – Travis néhány felületes zúzódással úszta meg az esetet. Tovatűnve a mélységben, – hiszen már több száz méteres magasságban jártak ekkor – beesve hajója szándékosan nyitva hagyott légszilipén, ismét már korábban is fájó hátára érkezve, de ez a nap már csak ilyen.

Mivel még az életben nem látott ahhoz hasonlót, nem ismerte Sidis kompjának eredetét, – tehát az erejét sem – ezért ahelyett, hogy harcba szállt volna vele, követte. Jó negyed óra várakozás után érkezett a kicsiny hajó Demetreus roppant hangárába való dokkolásának pillanata, melynek masszív válaszfalai túl hamar zárultak be, hogy követhesse, így kénytelen volt beakasztani fregattja leszállókarmait a Demetreus tömör, fekete tónusú burkolatába, majd

egy rögtönzött átszállókamrában megkezdeni az igen vastag páncélzaton való keresztüljutását, ahogyan hajóik tovatűntek a csillagok áradatában.

Az anyag átvágása pedig különösen sok időt emésztett fel, egyértelműen nem duracél volt, hanem annál valami sokkalta erősebb ötvözet, mely még az Imperio páncéllemezeinek anyagánál is keményebbnek látszott. És tekintve, hogy legalább négy és fél órájába került átküzdenie magát rajta, szinte sebészi pontossággal három méter hosszú folyosót kialakítva maga mögött, teljességgel beigazolódott feltételezése, mely egy újabb különös kérdést vetett fel, melyre tán sosem kap majd választ élete szinte korlátlan mértékű folyamán:

Mégis hogyan lehet bármi is ilyen rohadt kemény?

- Behatolás a H fedélzeten! – csattant fel Synthia, amint Travis beesett a korábban kardja vörösesen izzó pengéje által vájt kisebb folyosón. – Aktiváljam a biztonsági protokollokat? – ezek a fedélzetek lezárását, a létfontosságú részek szinte áthatolhatatlan sugárpajzsok általi elkülönítését és egyéb meglepetéseket foglalták magukban, melyeket még a hajó készítői építettek bele majd módosítottak számtalan alkalommal annak idején.

- Nem számít, többé már nem – mosolyodott el Sidis önelégülten, miközben a Demetreus hatalmas robaj közepette suhant elő az űr végtelenéből az eszméletlen adatkapacitással rendelkező adattárolók által megadott helyszínen, de látszólag semmi sem volt ott. Mintha csak rossz koordinátákra érkeztek volna, vagy még korábban táplálták volna be azokat, helytelenül. Bárhogyan is, Sidis semmit sem láthatott szemeinek kíváncsi tekintetével.

Egyedül a csillagok árválkodó fényei látszottak a messzeségből, melyek közül sokat kitakart a hajótest, csupán innen lehetett tudni, hogy ott van a Demetreus, szabad szemmel szinte látni sem lehetett ilyenkor. Hiszen nem volt fényforrás, mely elég erősen csillanhatna meg még magánál az űrnél is sötétebb burkolatán, mely tán még a felé érkező halovány fényből is elnyelhetett valamicskét, hogy generátorai hasznosíthassák annak energiáját.

Minden pontosan úgy volt, ahogyan az akkori énje leírta, a jó helyen volt a jó időben, de mégsem látott semmit és sehogyan sem tudott megbizonyosodni az igazáról, mégis érezte, hogy úgy van. Viszont akkor évekig kellett kóborolni a csillagok közt, megannyi elhagyatott, vagy már tönkre tett planétára ellátogatva, mire rálelt arra, mi most az itteni énje köpenyének hajtásai közt volt elrejtve. A jeladót, mely Mortis kulcsát képezte.

S annak kékesen fénylő gombját lenyomva vöröses ragyogás jelezte, hogy a jel már aktív, tehát már csak várnia kellett a csodát, mely hamarosan be is következett. Ugyanis ekkor egy több száz kilométert átszelő, gigászi monstrumot pillantott meg döbrent pillantásának sárgás fényben úszó tüzének kíséretében, melynek a vörös és a fekete minden árnyalata által délceg mintázatának közepette pompázott úgy, hogy ahhoz fogható még semmit sem láthatott szemeivel. Egy, az űrben méltóságteljesen úszó drágakő látványát keltve.

S a káprázatos építmény – hisz kizárt, hogy természetes úton hasonló jöhessen létre – középső részénél szép lassan kitarulkozni kezdett, mintha magának a mennynek fehér, szemet gyönyörködtető fénye tűnt volna elő a keletkezett vékony, de már nagyban szélesedő résen. S most Sidis úgy érezte, mintha magához vonzaná, megigézné a helyiség. Olyan érzés támadt benne, mint amikor az ember egyre közeledik valami felé, viszont mégis egyhelyben állt.

Ekkor különös rázkódás fogta el a Demetreus masszív hajótestét, megannyi kékesen izzó hajtóművének egyidejű felizzása közepette, de látszólag mégsem mozdult semerre sem, legalábbis épp arra nem, hová Synthia próbálta volna terelni.

- Bevontatnak minket! – jelentette ki közvetlenül a férfi előtt megjelenve, ugyanis nem illúzió, vagy merő ábránd volt a közeledés, hanem egy különös, hihetetlen erejű vonósugarat bocsájtott roppant csatahajójukra a hatalmas szerkezet, melyből az sehogyan sem tudott szabadulni. Mintha csak az Erő szorításából próbálna menekülni, s így is volt talán.

Travis számára úgy tűnt, mintha minden egyes folyosó, hol korábban hosszú órákon át bolyongott egy irányba, a híd felé vezetne. Gyűlölete és mérhetetlen bosszúvágya tette most

eltökélte, termett most elég céltudatossá, hogy könnyű szerrel tájékozódhasson a több mint 8 ezer méter hosszú romboló fedélzetén, és csakhamar oda is talált sebes lépteinek kíséretében.

Ekkorra már egyre csak erősödött a rázkódás, Synthia mind hevesebben küzdött, hogy pályán tarthassa a hajót – s egyben saját magát. Hiszen az meglehet, hogy éppenséggel oda is akartak menni, mi magához vonzta őket, de nem volt túl jó ötlet sem a vonósugár által megszabott szög sem a jelenlegi sebesség mellett megcselekedniük érkezésüket.

- Most nem menekülsz Sidis! – harsogta Travis mély torokhangon, amint belépett a hatalmas helyiségbe, észre sem vette a gigászi égitestet, melynek keskeny hasadéka felé egyre csak közeledtek. – Most megfizetsz a haláláért!

- Nem olyan biztos az – vágta rá, amint tovatűntek a fény e káprázatos áradatában, belépve Mortis rejtélyes világába, azonban csak eddig ment minden a leírtak alapján. Ezúttal senki sem volt, ki finoman letehetné a Demetreust egy jókora, vadregényes mezőn, egymás közti marakodásukkal voltak elfoglalva az ott lévők, a vonósugár pedig túl gyöngye volt ehhez.

S bizonyára senki sem vette, nem is vehette észre, ahogyan a Demetreus roppant, feketés tónusú hajóteste irdatlan lángcsóvát maga után húzva szelte Mortis éltető levegőjét, majd üstökösként csapódott bele annak élettel teli felszínébe.

Darth Raven